

kunne være bedre, men vi får ikke at vide, hvad det er.

Selve formålet med forespørgselsdebatten er altså at få den prioriteringsdiskussion, finde ud af, hvad det ud over snak fra partiernes side er, de gerne vil være med til.

(Kort bemærkning).

Erik Larsen (V):

Jeg synes egentlig, det er en lille smule urimeligt, når fru Jette Gottlieb siger, at jeg ikke har sagt noget om, hvad vi i Venstre prioriterer. Jeg har sagt, at vi prioriterer ældreområdet. Vi vil med forskellige virkemidler gøre en kraftig indsats på det område. Jeg ved godt, at nogle af de virkemidler, vi peger på, kan Enhedslisten ikke støtte, men det er dog et signal. Det er dog også et signal til de mange, at hvad angår arbejdsskader og førtidspensioner, synes vi, at der skal sættes ind med forbedring af retssikkerheden i sagsbehandlingen.

Endelig nævnte jeg i indledningen af i min tale, at for de allersvageste grupper, som vi mener omfatter de psykisk syge, misbrugerne, de hjemløse, har vi gjort meget, men vi vil gøre mere. Så jeg synes, det er lidt uretfærdigt at sige, at vi ikke har tilkendegivet noget om en prioritering.

Så vil jeg gerne sige til hr. Frank Aaen, at ifølge de sociale love er kommunerne jo forpligtede til handlingsplaner, og det mener vi også at kommunerne skal leve op til. Det er rigtigt, som hr. Frank Aaen siger, at det koster ingenting. Det koster nemlig ingenting at give folk en god sagsbehandling med henblik på at få dem videre i deres liv og forhåbentlig også i deres arbejdsliv.

Så er vi altså meget optaget af at få kontanthjælpsmodtagere ud af kontanthjælpssystemet. Vi synes ikke, at det er et sted, hvor man skal have personer anbragt over tid. Vi synes, at alle vores kræfter skal sættes ind på, at de pågældende ikke står der og kun har, som det jo er sagt, en meget lav disponibel indtægt.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Jette Gottlieb for en kort bemærkning, og det er også nummer tre og dermed den sidste til hr. Erik Larsen.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Til det sidste, om personer anbragt i et system, vil jeg sige, at det, vi oplever er ved at ske, er

netop, at vi har fået lavet nogle systemer – og Venstre har medvirket sammen med regeringen – som vi synes man kan konstatere er for stramme til, at de opfylder de hensigter, man har beskrevet. Hvis man ønsker at få folk ud af systemerne, skal man jo ikke lave en ålruise, som fanger folk ind i systemerne, og vi mener, at det er sket på f.eks. aktiveringsområdet.

Det er det, vi siger, der er sket i dagpengesystemet, hvor de meget stramme regler, som Venstre også har været med til at etablere, faktisk fører til, at folk ikke bliver bragt i en situation, hvor de ud fra et overskud kommer ud af de systemer, de er havnet i, men at de faktisk bliver låst fast i dem i stedet for.

Så spørger jeg: Vil Venstre være med til at lempe nogle af de systemer, så formålet i højere grad kan opfyldes?

(Kort bemærkning).

Erik Larsen (V):

Jeg skal ikke gå ind på de områder, der vedrører arbejdsmarkedspolitikken, dertil er jeg ikke udvalgt. Men jeg vil da sige, at vi i Venstre altid er optaget af at se på, om der er barrierer i vores systemer, og om disse barrierer vanskeliggør vores hensigter om at sikre, at flest muligt får en tilknytning til arbejdsmarkedet og dermed får den sociale baggrund, som mange synes er nødvendig for at have et godt liv. Også de her spørgsmål, som ligger på det sociale område, vil vi være villige til at gå ind og kigge på med det formål for øje, som jeg lige har nævnt.

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Da den konservative socialordfører, hr. Jens Heimbürger, ikke kan være til stede, er det blevet min opgave at fremføre nogle konservative synspunkter.

Det er Det Konservative Folkepartis opfattelse, at et velfungerende og anstændigt samfund skal omfatte et veludbygget socialt sikkerhedsnet. Borgerne skal sikres tryghed, og til den opgave har vi brug for en effektiv offentlig sektor, som tilbyder såvel sociale overførsler som en række kerneserviceydelser.

Vi betragter derimod planøkonomiens kollektive ejendomsret og ultraliberalismens minimalstat som to samfundsmønstre, der på hver deres måde leder til et uacceptabelt lavt niveau for reel social tryghed.

Socialismens lighedsmageri uden nogen privat sektor, der kan producere velstand, giver ikke noget reelt sikkerhedsnet for de svage